

LBRIS

We know
books

JENNIFER
SAINT

ATALANTA

Traducere din limba engleză
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA

București

PROLOG

Când m-am născut, m-au părăsit pe un deal. Regele își rostise porunca – „dacă e fată, lăsați-o să degere pe munte“ –, așa că un suflet nefericit a fost trimis de la palat cu acest omuleț nedorit, bun de aruncat la gunoi: o fetiță, în locul moștenitorului glorios pe care și-l dorea regele.

Abandonată pe pământul gol, presupun că am urlat cât m-au ținut plămânii mei mici. Sau am zăcut, scâncind de frică, privind-o cum se apropie tot mai mult. Ursoaica mamă, cu puii încă orbi și cu blana umedă, atrasă de sunetul plângăreț al unui nou-născut părăsit, încă la apogeul neliniștii sale materne.

Mi-ar plăcea să cred că am ridicat ochii spre ea, spre ursoaica mamă, și că i-am susținut privirea. Că nu m-am ferit de răsuflarea ei fierbinte sau de mângâierea aspră a labei sale. Probabil a fost prea îngrijorată ca să mă lase acolo, incapabilă să suporte plânsetul unui sugar înfometat, așa că m-a ridicat de acolo și m-a luat cu ea.

Am crescut mare cu lapte de ursoaică. Am învățat să mă iau la trântă cu frații mei ursuleți, m-am deprins cu joaca dură și nemiloasă. N-am plâns niciodată când ghearele sau colții lor îmi zgâriau pielea sau când mârâiau și se repezeau asupra mea. În schimb, îmi răsuceam degetele în blana lor, îi trăgeam la pământ, îmi îngropam dinții în coastele lor și mușcam cât de tare puteam.

Noaptea, ne încovrigam laolaltă, un talmeș-balmeș de membre ursești și omenești, cu pernutele moi ale labelor lor odihnite pe pielea mea maronită de soare, în cuibul nostru cald din frunze și pământ, cu rășpelul umed al limbilor lor pe fața mea.

Anotimpurile au trecut și, înțărcați de la laptele mamei lor, au învățat să vâneze singuri, șovăitori la început, cocoțați în poziții precare pe bolovani alunecoși, în râul iute care curgea prin pădurea noastră. Eu stăteam cu picioarele încrucișate pe malul acoperit cu iarbă, privind în apă după săgeata strălucitoare a solzilor de pește, așa cum făceau și ei, râzând de gesturile lor neîndemânatică, de plescăiturile care îi udau leoarcă. La început, mama lor stătea aproape, atentă la ei, dar pe măsură ce încrederea lor sporea, a început să hoinărească din ce în ce mai departe. Adulmeca aerul, cu ochii atrași de pantele dealurilor, în timp ce atenția i se îndepărta de la noi, stârnită de altceva.

Puii și-au dat seama înaintea mea. S-au risipit înainte să apară el, masculul uriaș în căutarea unei partenere. S-au ascuns în copaci când el s-a ivit agale din munți, din vreo peșteră îndepărtată unde o fi ajuns mirosul ursoaicei, purtat de adierea proaspătă a primăverii. O chemare irezistibilă pentru acest monstru care, în două picioare, părea cât copacii de înalt. Huruitul din gâtulejul lui suna ca tunetul care scuturase crengile, în timp ce eu stăteam la adăpost printre puii adormiți, toată iarna.

Și ea l-a simțit. Într-o clipită, cât a durat până să se schimbe vântul, ea a devenit alta; iute, dură, inevitabilă. Mângâierile ei iubitoare s-au prefăcut în mârâieli și lovituri din zbor; dacă cei mici se uitau cumva în urmă, cu jind, înainte să se ascundă pe ramurile înalte, ea sărea să-i alunge. Eu tremuram de după un bolovan și

simțeam suflul fierbinte de aer, în timp ce ea își răgea avertismentele. Singura mamă pe care o cunoscusem în scurta mea viață dispăruse, înlocuită de ceva înfiorător.

L-a lăsat să o urmeze. De unde mă ascundeam, i-am văzut capul uriaș cum o împunge în grumaz, iar ea îi răspunde, frecându-și botul de el.

La început, puii erau agitați, dar după o vreme s-au liniștit și, în cele din urmă, au coborât unul câte unul pe pământ. Am privit cum frații și surorile mele se îndepărtează separat în pădure, înghițiți iute de trunchiurile impunătoare și ramurile verzi.

Dezorientată, am plecat și eu, cutreierând fără țintă printre copaci, însă cu timpul, lacrimile mi s-au uscat și gâfâielile mi s-au domolit. Știam unde mă aflu, iar familiaritatea pădurii mă liniștea în timp ce mergeam. Aerul era verde-auriu, filtrat printre frunze, plin de parfum de pini și chiparoși și pământ moale și negru. Un păianjen gras stătea chircit în centrul plasei țesute între două crengi, cu corpul maroniu, păros, și picioarele dungate aproape nevăzute pe fundalul scoarței. Un șarpe a țâșnit în față, încolăcindu-se iute într-un cerc protector, iar luciul de diamant al solzilor săi scânteia acolo unde cădea pe ei lumina soarelui. Pe versanții mai înalți ai muntelui, unde copacii se răreau, dădeau târcoale lei, tacticoși și silențioși printre tufișurile zdrențuite și afloimente. O pădure tăioasă, cu colți și gheare, șiroind de venin, palpitând de viață și frumusețe. În ea se intersectau o mie de fire întrepătrunse: de la rădăcinile străvechi ce se îmbibau cu apă în adâncurile pământului, astfel încât copacii să-și poată înălța coroanele mărețe către soare, la insectele care scormoneau în crevasele adânci ale scoarței, la păsările care cuibăreau printre crengi, la căprioarele care călcau ușor și prădătorii ce stăteau la pândă, gata să se năpustească asupra lor.

Și, în mijlocul tuturor, eram eu.

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

A venit la mine în pădure după ce au plecat urșii. Ar fi fost o priveliște impunătoare pentru oricine, mai înaltă și mai puternică decât putea fi orice muritoare – deși eu nu știam asta pe vremea aceea –, cu un arc sclipitor în mână, un licăr îndârjit în ochi și o haită de câini de vânătoare la picioare. Însă chiar și așa micuță cum eram, curiozitatea mi-era mai puternică decât teama. Când a întins mâna spre mine, am acceptat-o.

Îmi amintesc când am zărit prima dată dumbrava în care m-a condus, ieșind din pâlcul de chiparoși din spatele ei. Am fost orbită pentru o clipă de lumina aurie ce se reflecta din suprafața scânteietoare a iazului din fața noastră. Am strâns din ochi, i-am deschis din nou și am clipit.

Dincolo de apă, săpată în versantul înclinat al muntelui, era o peșteră largă, presărată cu bolovani mari în fața intrării. Și, așezate pe porțiunile netede ale stâncilor, erau niște femei, nimfe, cum aveam să aflu că se numesc. Aerul fremăta de sporovăielile lor blânde și râsetele lor delicate. Am ridicat privirea la femeia care mă adusese aici, și ea a zâmbit.

Mi-au oferit fructe de pădure, coapte și dulci. Îmi amintesc gustul apei reci și limpezi din care mi-au dat să beau, cât de neîndemânatică eram cu pocalul pe care l-au ținut la gura izvorului pentru mine. În noaptea

aceea, nu am dormit lipită de blana călduroasă a urșilor, cu bătăile grele ale inimilor lor bubuindu-mi în urechi, ci pe un pat din piei de animale, iar a doua zi m-am trezit în zvonul unei femei care cânta.

Aveam să descopăr că Artemis era cea care venise după mine și mă adusese în dumbrava ei sacră. Artemis, zeița vânătorii, căreia îi aparțineau pădurea și toate viețuitoarele sale. Cu toții ne aplecam sub privirea ei de argint, cu toții ne înclinam în fața măreției sale, de la râmele care se târau în pământ până la lupii urlători. Pădurea din Arcadia scânteia de puterea ei.

M-a încredințat nimfelor să mă crească. Era îndatorirea lor să mă învețe ceea ce ea găsea prea plicticos; îndatorirea lor să mă îndrume să înțeleg cum vorbesc ele și să învăț, poticnit la început, cum să răspund; îndatorirea lor să-mi arate cum să țes pânza din care făceau tunicile simple pe care le purtau toate și cum să-i cinstesc pe ceilalți zei și pe celelalte zeițe, despre care îmi spuneau cum se numesc, deși nici unii nu veneau vreodată în pădurea noastră. M-au învățat de unde să adun fructe de pădure, cum să le ocolesc pe cele care m-ar fi îmbolnăvit, m-au avertizat să nu culeg ciupercile aparent inofensive, care mi-ar fi scurs toată viața din mine. Am văzut că își dedicau viața lui Artemis; ele vedeau de pădure în locul ei, îi îngrijeau izvoarele, râurile, plantele și toate viețuitoarele din ea. În schimb, locuiau acolo, iubite și ocrotite de ea.

La început, vizitele ei mi-au părut sporadice, imprevizibile. Din peștera unde dormeam alături de nimfe, priveam trecerea lunii pe cer, îi urmăream creșterea, dintr-o seceră subțire într-un glob strălucitor. Am învățat că niciodată nu se făcea din nou subțire fără ca ea să vină la noi. Cutreierând prin pădure, eram mereu atentă. Căinii care așteptaseră răbdători lângă ea când

mă găsisse prima dată mă urmau acum printre copaci, de parcă și ei își căutau stăpâna. Erau șapte, iar la început mi-a fost mai ușor să stau cu ei decât cu nimfele. Blana lor moale îmi amintea de urși, și colții lor ascuțiți nu mă înfiorau niciodată. Fiecare foșnet de crengi sau pocnet de rămurele îmi atrăgea atenția în timp ce umblam, mă pironea în locul în care mă aflam, căutând printre grămezile de rădăcini noduroase orice semn al întoarcerii ei. Eram nerăbdătoare să se întoarcă și să vadă cât învățasem de fiecare dată în lipsa ei. Ori de câte ori pleca, surprinzătoare și neașteptată ca o ploaie bruscă de primăvară, simțeam cum îmi tresare inima.

Le chema pe nimfe să vină după ea, iar ele mă lăsau în urmă, alergând cu pași ușori printre copaci și întorcându-se la asfințit, cu prada legată și atârnată peste umeri. În serile acelea, dumbrava se umplea de aroma de carne friptă, după care îmi lăsa gura apă. Tânjeam să mă duc și eu cu ele, tânjeam după ziua în care avea să mă creadă suficient de folositoare, cât să mă lase să vin cu ea.

Au mai trecut cinci ierni până când a venit la mine într-o dimineață, la începutul primăverii, când abia se crăpa de ziuă, și a șoptit, la gura peșterii: „Atalanta?“, iar eu am sărit în picioare. Obrajii îi erau îmbujorați, ochii îi străluceau, tunica îi era încinsă lejer la mijloc, iar în mână avea arcul neted și frumos. A salutat câinii, apoi a înclinat din cap, făcându-mi semn să o urmez în adâncurile pădurii, indicându-mi să pășesc la fel de tăcut ca ea și să mă opresc să privesc în jur, cu mișcări iuți ca săgeata, la intervale frecvente. Am simțit cum crește presiunea înăuntrul meu, iar bucuria voioasă stârnită de acest nou sport amenința să explodeze în hohote de râs euforic, însă le-am înghițit la loc, încordându-mi bărbia la fel de tare ca ea și călcând exact pe

unde călca și ea, pe pământul moale. Câinii mergeau în șir înaintea noastră, cu urechile ciulite și adulmecând cu poftă aerul. Când au prins mirosul pe care-l căutau, ea m-a tras iute la pământ, lângă ea, și m-am chircit după un buștean căzut, trăgând cu ochiul peste mușchiul catifelat, în timp ce ea și-a îngustat privirea și a țintit cu arcul.

Cerbul a ieșit dintre copaci, speriat de câini. Era o făptură maiestuoasă, cu coarnele întinzându-i-se în lung și-n lat de pe fruntea-i largă, poate cel mai măreț exemplar din câte văzusem până atunci. Săgeata ei i-a străpuns grumazul într-o clipită, înainte ca ochii lui de un cafeniu lichid să surprindă pericolul peste care dăduse, și animalul s-a prăbușit la pământ, cu un firicel roșu și roind de sub săgeata subțire din lemn, slobozită de arcul zeiței.

Ea mi-a surprins privirea plină de admirație și a zâmbit. Data viitoare, mi-a arătat cum să țin arcul, iar greutatea lui părea să-mi zvâcnească în palme, tremurând de forță.

De atunci încolo, am trăit pentru zilele în care Artemis sosea în dumbravă, când mă chema în liniștea zorilor, cu arcul în mână. Vocea ei, răsunându-mi grav și insistent în urechi, în timp ce îmi șoptea instrucțiunile: cum să pândesc mișcarea căprioarei ascunse adânc printre ferigi, cum să mă fac nemișcată, nevăzută, cu ochii pironiți asupra țintei, cu arcul încordat în mâini, până nu mai rămânea nimic pe lume, decât eu și prada mea. Expiram când săgeata zbura drept spre grumazul animalului, exact așa cum îmi arătase ea. Sub îndrumarea ei, mi-am modelat un arc numai al meu și nu mergeam nicăieri în pădure fără el. Pentru mine, nu exista nimic mai dulce pe lume decât râsetele ei de încântare când nimeream ținta.

Pe lângă fiorul izbândii și satisfacția uciderii, voiam să-i fac pe plac. După cum îmi spusese nimfele, sub ocrotirea lui Artemis, aveam șansa să cresc liberă și voioasă. Ea nu trăia precum ceilalți zei, iar viața mea nu era nici ea ca a altor oameni. Artemis întorcea spatele sălilor de aur de pe Muntele Olimp, mărețul palat dintre nori unde locuiau ceilalți nemuritori. În schimb, ea a ales să-și ducă viața în pădure, preferând să se scalde în iazuri, la lumina argintie a lunii, iar în timpul zilei, să alerge printre copaci, iute și grațioasă, cu o tolbă cu săgeți aruncată peste umăr și arcul mereu pregătit. Am văzut că îi făcea plăcere să aibă o muritoare care să crească după chipul și asemănarea ei, și eu mă bucuram la rându-mi de asta, chiar dacă nu înțelegeam exact cât de multă recunoștință îi datoram cu adevărat.

Nu cunoscusem niciodată un cămin omenesc; nu cuprindeam cu mintea ce lucru rar e să fiu protejată unei zeițe, să-mi petrec copilăria în simplitatea sălbatică și magia pură a pădurilor.

Poate că Artemis a ales să întoarcă spatele celorlalți olimpieni, însă pădurile din Arcadia erau pline de însoțitoarele ei. Nimfele care mă îngrijeau îi erau devotate și o urmau peste tot: zeci de fiice fără vârstă ale râurilor, izvoarelor, oceanelor și vânturilor, tinere care alergau și vânau și se scăldau alături de zeiță.

Ele îmi spuneau povești. La început, cel mai mult îmi plăcea când mi-o istoriseam pe a mea – cum fusem părăsită pe munte și salvată de ursoaica mamă și apoi de Artemis. Astfel, păstram vii în memorie amintirile de la începutul vieții mele. Nu voiam să uit cine am fost înainte să vin să trăiesc alături de femeile acestea blânde și care râdeau mereu. Nu voiam să pierd ceea ce simțisem, euforia pe care o cunoscusem când mă

agățam de blana ursoaicei, ținându-mă bine în vreme ce goneam prin pădure, iar mușchii ei puternici se mișcau sub mine și copacii zburau pe lângă noi.

Eram însă plină de curiozitate, pe când îmi priveam noile tovarăse, din punctul meu de observație, cocoțată pe un bolovan de lângă iaz, la umbra crengilor delicate ale sălciilor. Una era Phiale, care, în lunile de vară, atunci când apa scădea, putea mereu să facă să curgă mai multă din izvoare, chiar dacă din ele nu mai rămăsese decât un firicel subțire, în timp ce Crocale plutea grațioasă pe pământ, lăsând în urma ei flori ce se deschideau. Când pământul se usca și se întărea, copt de căldura soarelui, Psekas putea să facă să cadă ploaia din cer, ca să hrănească solul însetat. M-am întrebat cum de învățaseră asemenea trucuri.

– Ați locuit mereu în pădure? le-am întrebat.

– Nu mereu, mi-a zis Phiale. Unele dintre noi suntem fiicele titanului Oceanus, fluviul uriaș care încinge pământul de jur împrejur. Tatăl nostru ne-a trimis la Artemis când eram copile și de atunci locuim aici.

Asta mi-a stârnit altă întrebare: deși eu creșteam repede tot timpul și eram deja aproape la fel de înaltă ca nimfele, ele de ce nu păreau să se schimbe niciodată?

– La fel ca Artemis, am crescut din copilărie și am căpătat forma asta și așa vom rămâne, a explicat Phiale. În vreme ce zeița nu va muri niciodată, noi putem fi vătămate de fiarele sălbatice sau... în alte feluri. S-a oprit o clipă. Nimfele pot fi ucise, la fel ca animalele pe care le vânați în pădure. Dar ravagiile trecerii vremii nu ne vor atinge niciodată.

– Dar eu? am întrebat.

Mi-a cuprins obrazul în palmă și mi-a netezit şuvițele de păr care îmi ieșiseră din coada împletită.

–Tu ești muritoare, Atalanta. Nu ești ca nici un alt muritor care a trăit vreodată, dar vei crește și vei îmbătrâni ca orice om.

–Nu o înspăimânta.

Apropiindu-se din partea îndepărtată a dumbrăvii, cu părul desprins din coadă și fața mânjită cu urme de țărână, Callisto se întorcea de la vânătoare. Și-a aruncat sulita deoparte, lăsând-o să cadă cu un zăngănit pe o piatră, și s-a așezat pe pământ, lângă bolovanul pe care sedeam eu.

–Nu mă înspăimântă, am zis eu, apoi am întins mâna și am cules o frunză din buclele încurcate ale lui Callisto.

–Firește că nu, a spus ea, lăsând capul pe spate și închizând ochii în fața luminii blânde a soarelui.

–Ești ostenită? a întrebat-o Phiale.

Callisto a ridicat mâna și mi-a prins degetele într-ale ei.

–Am vânat cu Artemis, dar a gonit mult prea departe. Nu pot să țin pasul cu ea. Un zâmbet înțepător i-a ridicat colțurile gurii. Nu ca Atalanta noastră, care poate deja să alerge toată ziua pe versanți cu ea și să se întoarcă înviorată și gata de și mai multă alergătură.

Phiale a râs.

–Atalanta e doar tânără, de-asta e așa de plină de energie.

–Nu crezi că va fi formidabilă când va fi crescut de tot? Eu așa cred. Callisto mi-a strâns degetele și apoi a deschis ochii, privind în sus la mine. Ai să-mi iei numaidecât locul de cea mai apropiată însoțitoare, a zis ea.

Nu era nici un strop de amărăciune în glasul ei, nici o urmă de gelozie. A spus-o simplu și sincer, cu afecțiunea pe care mi-o arăta mereu. Pieptul mi s-a umflat

de mândrie și am întors privirea, neștiind cum să răspund.

Am simțit-o în aceeași clipă, furnicătura bruscă din aer, de parcă pădurea însăși ar fi fost în alertă în așteptarea sa. Însemna un singur lucru. Artemis era aici.

A intrat în luminiș cu pași mari, iar nimfele au sărit să o slujească. Ea stătea în mijlocul lor, cu un cap și jumătate mai înaltă decât toate, și ținea în mână o lance pătată de sânge. Încă strălucea de fiorul și efortul vânătorii. Le-a dat sulița, arcul și tolba cu săgeți unor nimfe care stăteau gata să o ajute, iar ele le-au așezat cu grijă la marginea peșterii. În timp ce ele se ocupau de arme, Crocale i-a dat jos tunica de pe umeri și i-a strâns părul în creștet, în timp ce zeița intra goală în apă.

Artemis a oftat de mulțumire când soarele de la amiază a prins-o în strălucirea sa, scoțându-i în evidență chipul întors spre cer, curbele umerilor și ale sânilor. Era o clipă atât de frumoasă, atât de armonioasă, încât cred că toate am fost suspendate în ea.

– Au fost și niște bărbați la vânătoare în dimineața asta, a spus Callisto.

Era ceva semnificativ în tonul ei, un fel de înțeles care a trecut de la ea la Phiale în timp ce se priveau una pe alta și apoi pe Artemis, care încă se îmbăia fericită.

Eu m-am îndreptat mai tare de spate.

– Cât de aproape au ajuns?

– Nu foarte, a râs Callisto.

– Niciodată nu se apropie, am zis eu.

Bărbați, câini și cai. Pătrundeau din când în când în pădurea noastră, cu cornii mugind și zbireretele lor tunătoare sperind păsările din vârfurile copacilor, dar în tot zgomotul și haosul lor, niciodată n-au știut măcar

o clipă cât de aproape erau de mine, de vreo nimfă sau chiar de zeiță.

Chipul lui Phiale era neobișnuit de sever.

– Nu fi atât de sigură, a zis ea. Au mai ajuns și altă dată în adâncurile pădurii.

Am ridicat din umeri.

– Nu sunt suficient de iuți cât să ne întrezărească mai mult decât o clipă.

– Nu trebuie să-i lași nici măcar să te întrezărească, a zis Phiale, scuturând din cap, iar eu am simțit un licăr de iritare din pricina îngrijorării sale.

– E adevărat, nu trebuie.

Callisto s-a ridicat în picioare, s-a dus în peșteră, a luat de acolo o cupă cu gura largă și a scufundat-o în izvorul care umplea mereu iazul.

– Un vânător a găsit odată dumbrava asta sacră, a spus Phiale. Callisto stătea pe jumătate în umbrele peșterii, așa că nu-i zăream fața, dar privirea lui Phiale era hotărâtă și serioasă, fixată asupra mea în timp ce vorbea. S-a îndepărtat de tovarășii lui și, în timp ce-i căuta, a nimerit drept pe malurile iazului.

– Chiar așa?

Nu eram sigură dacă să o cred sau nu. Poate că era o glumă sau o poveste pe care o spunea ca să-mi pună la încercare naivitatea.

– Artemis se îmbăia, la fel ca acum, a continuat Phiale.

Nimfele care i se alăturaseră lui Artemis în apă râdeau și împrășcau totul în jur, și prin vacarmul acela nu aveau cum să audă povestea ei, dar chiar și așa, Phiale a coborât vocea atât de mult, încât a trebuit să mă chinui să o aud.